

“ਖੁਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ”

ਐਚ. ਏ. ਡਿਕਸਨ

ਸਾਮਰੀ ਔਰਤ ਕੋਲ ਜਿਸੂ ਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਤਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 4:24)। ਆਪਣੀ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਤਮਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਕ ਹਕੀਕੀ ਜੀਵ ਹੈ, ਪਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਆਤਮਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸ ਨੂੰ ਸਪਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਹਨੂੰ ਛੂਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਉਹਨੂੰ ਇੰਨ੍ਹਾ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਤਮਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਸਚਮੁਚ ਹੈ। ਉਹ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਖੁਦਾ ਹੈ।

1 ਯੂਹੰਨਾ 1:5 ਵਿਚ ਰਸੂਲ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ‘‘ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਨਣ ਹੈ ਅਤੇ ਅਨ੍ਹੇਰਾ ਉਹ ਦੇ ਵਿਚ ਮੂਲੋਂ ਨਹੀਂ।’’ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਪਾਏ ਹੋਏ ਇਸ ਲੇਖਕ ਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਇਕ ਸਮਝਦਾਰ ਜੀਵ ਹੈ। ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਚਾਨਣ ਹੈ। ਦਿਮਾਗੀ ਪੱਖੋਂ ਉਹ ਖੁਦਾਈ ਸਾਰ ਹੈ। ਰੌਸ਼ਨੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਖੂਬੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਖੁਦ ਖੁਦਾ ਹੈ। ਯਾਕੂਬ ਨੇ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ‘‘ਚਾਨਣ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ’’ (ਯਾਕੂਬ 1:17)। ਪੌਲਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 6:16)।

1 ਯੂਹੰਨਾ 4:8 ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਬਾਰੇ ਇਕ ਗੰਭੀਰ ਗੱਲ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ‘‘ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ।’’ ਚਾਨਣ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪਿਆਰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਖੂਬੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਉਹਦਾ ਸੁਭਾਅ ਵੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ‘‘ਖੁਦਾ ਚਾਨਣ ਹੈ’’ ਤੋਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨੈਤਿਕ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਖੂਬਸੂਰਤੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਖੁਦਾ ਦੀਆਂ ਖੂਬੀਆਂ ‘ਤੇ ਪਿਆਨ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸ਼ਖ਼ਸ ਖੁਦਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਹਨੂੰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਿਆਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਭਾਵ ਉਹ ਇਕ ਨਿੱਜੀ ਜੀਵ, ਚਾਨਣ ਭਾਵ ਇਕ ਭੌਤਿਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੈ।

ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਲਿਖੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਪੱਤਰੀ ਇਕ ਦੂਜੇ ਵਿਹਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਪਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗਲਤ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮਕਸਦ ਭਾਈਚਾਰੇ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦੱਸਣਾ ਸੀ। 1 ਯੂਹੰਨਾ 4:7, 8 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਹੇ ਪਿਆਰਿਓ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਕ ਦੂਏ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੀਏ, ਕਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਜੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ।’’

ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਗੱਲ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੇ ਖੁਦਾ

ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਇਹੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਉੱਥੇ ਪਿਆਰ ਹੈ। ‘ਜੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।’ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਸੰਸਕਾਰ ਪਿਤਾ ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੰਤਾਨ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਪਿਤਾ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸੁਭਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਉਹਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹਦੇ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ ਹੋਵੇ। ਪਿਆਰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਿਆਰ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਉਹਦੇ ਹੱਥ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਛੂਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹਦਾ ਦਿਮਾਗ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਖੂਬੀਆਂ ਵਿਖਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਵੀ ਨਾਸਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਕਲਮ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਕਵੀ ਨੇ ਕੁਝ ਸਤਰਾਂ ਲਿਖੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਵੇਂ ਹੈ:

ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਿਆਹੀ ਨਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਨੂੰ ਭਰ ਸਕੀਏ,
ਘਾਹ ਦੀ ਹਰ ਪੱਤੀ ਕਲਮ ਬਣ ਜਾਵੇ।
ਸੰਸਾਰ ਚਰਮ ਪੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇ,
ਅਤੇ ਹਰ ਬੰਦਾ ਗ੍ਰੰਥੀ,
ਤਾਂ ਵੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਲਿਖਦਿਆਂ-ਲਿਖਦਿਆਂ,
ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ,
ਸਮੁੰਦਰ ਸੁੱਕ ਜਾਂਦਾ;
ਇਕ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਫੈਲਾਉਣ
ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਪੱਤਰੀ ਵਿਚ
ਉਹਨੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਸੀ।¹

ਨਾਸਵਾਨ ਮਨੁੱਖ ਅਨਾਦੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਹਦੇ ਖੁਦਾਈ ਮੁਜ਼ਾਹਰਿਆਂ 'ਤੇ ਹੀ ਨਿਰਭਰ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਪੌਲਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ‘‘ਕਿਉਂਕਿ ਜਗਤ ਦੇ ਉਤਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਉਹ ਦਾ ਅਣਡਿੱਠ ਸੁਭਾਉ ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਦੀ ਅਨਾਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਈਸ਼ਰਤਾਈ ਉਹ ਦੀ ਰਚਨਾ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਦਿਸ ਪੈਂਦੀ ਹੈ’’ (ਰੋਮੀਆਂ 1:20)। ਇਸ ਵਾਕ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦੀ ਖੁਦਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਉਹਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵੇਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ, ਦਿਆ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ 'ਤੇ ਉਹਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਸਭ ਕੰਮਾਂ ਵਿਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ ਨਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਬਾਦ ਹੋਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਹੈ (ਯਸਾਯਾਹ 45:18)। ਇਹ ਅਰਥ ਸਹੀ ਹੀ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ 'ਚ ਦੁਨੀਆਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਆਬਾਦ ਹੋਣ ਲਈ

ਬਣਾਈ, ਜਿਹਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਖੁਦਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਜਿਹਨੂੰ ਉਹਨੇ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਘੱਟ ਬਣਾਇਆ ਸੀ (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 2:6, 7)।

ਇਸ ਨਿਵਾਸ ਵਿਚ, ਉਸ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਜੂਦ ਲਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਬੁਨਿਆਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਹੀ ਮੁਹੱਈਆ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈਆਂ, ਉਹਦੇ ਲਈ ਇਕ ਮਦਦਗਾਰ ਵੀ ਬਣਾਈ ਜੋ ਉਹਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਮੁਤਾਬਿਕ ਢੁਕਵੀਂ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਸ ਮਦਦਗਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਐਨੀ ਪੱਕੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਜਿਹਨੂੰ ਲੋਕ ਪੁਰਖ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਪਿਆਰ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਬੰਧਨ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਘਰ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਯੁੱਗਾਂ ਤਕ ਸੱਚੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਮਿਲਿਆ। ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੱਚੀ ਸੰਤਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭਰਨ ਨਾਲੋਂ ਬੇਹਤਰ ਪਿਆਰ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਨਜ਼ਰ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਦਰਸ਼ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਬਾਗ-ਏ-ਅਦਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ। ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ ਪਾਪ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਬਾਗ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਵਿਖਾਇਆ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਧਰਤੀ ਸਰਾਪਿਤ ਹੋ ਚੁਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਮਿਹਨਤ-ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਸੀ। ਪਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸੁਖਾਵੇਂ ਮੌਸਮ ਦਿੱਤੇ ਜਿਸਦਾ ਉਸਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤਕ ਬੀ ਬੀਜਣ ਅਤੇ ਫ਼ਸਲ ਲੈਣ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਮਿਲਿਆ।

ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੀ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਰਾਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਕੱਲੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦੇ ਹੱਲ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ। ਫਿਰ ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਵਿਖਾਇਆ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਗਟ ਕੀਤਾ। ਉਹਨੇ ਹਨੇਰੇ ਨੂੰ ਖਿੰਡਾਉਣ ਲਈ ਚਾਨਣ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਲਈ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਸਲਾਹ ਅਤੇ ਹਦਾਇਤ ਮਿਲ ਕੇ 'ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ' ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਖੁਦ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਹੋਣ ਦਾ ਖੁਦਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਸਬੂਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਉਪਾਅ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ 3:16 ਬਾਈਬਲ ਦੀ 'ਸੁਨਿਹਰੀ ਆਇਤ' ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਇਤ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਹੱਦ ਦਾ ਸਾਰ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਜਗਤ ਨਾਲ ਐਨਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਪਣਾ ਇਕਲੋਤਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਆਖਿਆ, 'ਇਸ ਤੋਂ ਅਸਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਜਾਤਾ ਭਈ ਉਹ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਦੇ ਦਿੱਤੀ' (1 ਯੂਹੰਨਾ 3:16)। ਕਲਵਰੀ ਵਾਲੀ ਸਲੀਬ 'ਤੇ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖੀ ਕੰਮ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਹਰ ਨੁੱਕਰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਡੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਲਈ ਉਹਦੀ ਚਿੰਤਾ ਦੀ ਲੰਬਾਈ, ਚੌੜਾਈ, ਉਚਾਈ ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਇਜ਼ਹਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਗਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਲੋਕ ਉਹਦੀਆਂ ਸਭ ਬਰਕਤਾਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਮਕਿਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਖੁਦਾ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਾਸ ਲਈ ਉਹ ਇਹਨੂੰ ਪੱਵਿਤਰ ਅਤੇ ਸ਼ੁੱਧ ਬਣਾ ਸਕੇ।

ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਇਕ ਆਖ਼ਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਆਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਵਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਗੱਲ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਿਤਾ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਨੰਤਕਾਲ ਵੱਲ ਨੂੰ ਇਕ ਕਦਮ ਹੈ; ਅਬਦੀ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਸੁਰਗ ਲੋਕ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਹ ਆਸ ਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਮਨ ਦੀਆਂ ਤਕਲੀਫਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀਆਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਆਸ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਸੰਗਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਸਭ ਬਰਕਤਾਂ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ।

ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ ਕਬੂਲੇ ਜਾਣਾ

ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ ਕਬੂਲੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਡੋਹਲਿਆ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਅਸੀਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ’’ (1 ਯੂਹੰਨਾ 4: 19)। ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰੀਏ ਜੋ ਉਸ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਦੁਰਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਰੱਖ ਕੇ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪੌਲੁਸ ਰਸੂਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਨੂੰ ‘‘ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲੋਂ ਚੰਗਾ’’ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 2: 3) ਸਮਝ ਕੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਿਆਰ ਦਾ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਦਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੀ ਸੱਚਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੋਗੇ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 14: 15)। ਇਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਅੱਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲੋੜਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਯਿਸੂ ਭਲਾਈ ਕਰਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੋ ਲੋਕ ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਯਿਸੂ ਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਉਹਦੀ ਮਿਸਾਲ ਦੀ ਨਕਲ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਖੁਬੀ ਨੂੰ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13 ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦਾ ਦਾਸ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ:

ਪ੍ਰੇਮ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਖੁਣਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪ੍ਰੇਮ ਫੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਪ੍ਰੇਮ ਫੁੱਫੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕੁਚੱਜਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ, ਚਿੜਦਾ ਨਹੀਂ, ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਉਹ ਕੁਧਰਮ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਝੱਲ ਲੈਂਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿ ਲੈਂਦਾ ਹੈ (ਆਇਤਾਂ 4-7)।

ਇਹ ਆਇਤਾਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਪਿਆਰ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਬਲਕਿ ਖੁਦਾ ਦਾ ਵੀ ਚਿਤਰਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ। ‘‘ਪ੍ਰੇਮ’’ ਦੀ ਥਾਂ ਖੁਦਾ ਸ਼ਬਦ ਲਾ ਦੇਣ ਤੇ ਇਹ ਆਇਤ ਕਾਫ਼ੀ ਪੜ੍ਹਨ ਯੋਗ ਭਾਵ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ:

ਖੁਦਾ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਖੁਣਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਖੁਦਾ ਫੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਖੁਦਾ ਫੁੱਫੂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕੁਚੱਜਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ, ਚਿੜਦਾ ਨਹੀਂ, ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਉਹ ਕੁਧਰਮ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਝੱਲ ਲੈਂਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦਾ,

ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਖੁਦਾ ਵਰਗਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਨਾਂਅ ਰੱਖਣ ਦਾ ਗੁਣ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਓ ਫੇਰ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ:

ਮਸੀਹੀ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਖੁਣਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮਸੀਹੀ ਫੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਮਸੀਹੀ ਫੁੱ ਫੁੱ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕੁਚੱਜਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ, ਚਿੜਦਾ ਨਹੀਂ, ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਉਹ ਕੁਧਰਮ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਝੱਲ ਲੈਂਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪਰਤੀਤ ਕਰਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿ ਲੈਂਦਾ।

ਅਖੀਰ 'ਚ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਰੱਖੀਏ ਅਤੇ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹੀਏ:

ਮੈਂ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅਤੇ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਖੁਣਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਮੈਂ ਫੁੱਲਦਾ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਫੁੱ ਫੁੱ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਕੁਚੱਜਿਆਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ ਨਹੀਂ, ਚਿੜਦਾ ਨਹੀਂ, ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਮੈਂ ਕੁਧਰਮ ਤੋਂ ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸਗੋਂ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਸਭ ਕੁਝ ਝੱਲ ਲੈਂਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰਦਾ, ਸਭਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਆਸ ਰੱਖਦਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਸਹਿ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।

ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਤੌਰ ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਪਰ ਇਹੀ ਤਾਂ ਚੇਲਾ ਹੋਣ ਦੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਹੈ। ਭਲਾ, ਅਸੀਂ ਅਸਲ 'ਚ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ? ਭਲਾ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਹੈ? ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਿਆਂ, ਆਓ ਫੇਰ ਤੋਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਜਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ" (1 ਯੂਹੰਨਾ 4:8); "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੋ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਇਸੇ ਤੋਂ ਸਭ ਜਾਣਨਗੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਚੇਲੇ ਹੋ" (ਯੂਹੰਨਾ 13:35)।

ਪੌਲੁਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰਨ ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸੁਆਰਥੀ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਹਦੇ ਆਤਮ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਡੁੱਬਣ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਨੁਕਤਾਚੀਨੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧਰਮੀ ਦੱਸਣ ਵੱਲ ਉਹਦਾ ਕਿੰਨਾ ਧਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਅੱਖ ਦਾ ਤੀਲਾ ਤਾਂ ਨਜ਼ਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਅੱਖ ਵਿਚ ਪਿਆ ਸ਼ਤੀਰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 7:3, 4; KJV)।

ਭਲਾ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਖੂਬੀ ਖੁਦਾ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ? ਜਦ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਦੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋਣ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਉਹਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਬੇਕਾਰ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13:1, 2)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਨਾਂ ਨਾਲ ਖੁਦਾ ਦਾ

ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਮਕਸਦ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਚੋਂ ਉਠਾ ਲਿਆ ਗਿਆ; ਹੁਣ ਸਿਰਫ ਨਿਹਚਾ, ਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹੈ' (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13: 13)। ਇਹ ਉਹ ਗੁਣ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਆਸ ਨੂੰ ਅਰਥ ਅਤੇ ਅਹਿਮੀਅਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੁਣ ਦੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਦ ਦੇ ਲੋਕ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਹਾਨ ਤੋਂ ਕੂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹਦੀ ਹਜ਼ੂਰੀ ਵਿਚ ਜਾਣ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਰਗੇ ਹੋਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਟਿੱਪਣੀ

¹ਕ੍ਰਿਸਟੋਫਰ ਮਾਰਟਿਨ ਨੇ ਲੇਹਮੈਨ, 'ਦਿ ਲਵ ਆਫ ਗੌਡ,' ਸੈਂਗਜ਼ ਆਫ ਫੇਥ ਐਂਡ ਪ੍ਰੇਜ਼, ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਅਤੇ ਸੰਪਾਦਨ ਆਲਟਨ ਐਚ. ਹਾਵਰਡ (ਵੈਸਟ ਮੋਨਰੋ, ਲੁਈਸਿਆਨਾ: ਹਾਵਰਡ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਕੰ., 1996)।

ਇਹ ਪਾਠ ਅਬਿਲੇਨ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ ਕਾਲਜ ਲੈਕਚਰਜ਼, 1958 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਬਿਲੇਨ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲੈਕਚਰਸ਼ਿਪ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈ ਕੇ ਛਾਪਿਆ ਗਿਆ।